

ΓΙΑ ΤΙΣ 25/1/2021

- 1) Παρατήρησε την εικόνα και σχολίασε την σε μια παράγραφο 50-60 λέξεων.

- 2) Διάβασε το παρακάτω κείμενο και σε μια παράγραφο 60-80 λέξεων , ανέφερε ποια είναι κατά τη γνώμη σου τα μεγαλύτερα προβλήματα που αντιμετωπίζει ένας φτωχός άνθρωπος. Μπορείς να δανειστείς και στοιχεία από το κείμενο αλλά οπωσδήποτε θα καταγράψεις και την προσωπική σου άποψη.

Αντιμέτωποι με τη φτώχεια

Η έκρηξη της φτώχειας στην πλούσια Δύση μάς υποχρεώνει να ξανασκεφτούμε ένα φαινόμενο που έμοιαζε εκτοπισμένο (= αυτό που έχει μεταφερθεί μακριά) στο παρελθόν και στις περιφέρειες του κόσμου. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, έχουν κυριαρχήσει μέχρι τώρα η αναστάτωση, η αγανάκτηση και η παραίτηση.

Ο φτωχός, πνιγμένος από την ένδεια (= φτώχεια), ζει μέσα στο άγχος και την αγωνία. Και αυτή η κατάσταση του συμβαδίζει με τον κοινωνικό αποκλεισμό. Ο φτωχός είναι απομονωμένος, κλεισμένος στον εαυτό του, απόβλητος (αυτός που απορρίπτεται ως άχρηστος) από το μοίρασμα όχι μόνον της ιδιοκτησίας αλλά και της αξιοπρέπειας. Η φτώχεια δεν περιορίζεται μόνον στις υλικές ανάγκες της επιβίωσης, αλλά επεκτείνεται στην εκπαίδευση, τη συμμετοχή, την προσωπική ελευθερία, τον σεβασμό της αξιοπρέπειας, το μοίρασμα των κοινών αγαθών. Με δυο λόγια, το να είμαστε φτωχοί σημαίνει να μην μπορούμε να ενεργοποιήσουμε τις ικανότητές μας.

Ας μην παραγνωρίζουμε ωστόσο μια περαιτέρω (μεγαλύτερη, εντονότερη) φτώχεια, που είναι πιο δύσκολο να την ορίσουμε, και για τον λόγο ότι διαφέρει από περίπτωση σε περίπτωση: είναι η απουσία αυτού που είχαμε πριν και που τώρα μας λείπει. Αυτή η φτώχεια προκαλεί ταπείνωση, κλονίζει την αυτοεκτίμηση και τον αυτοσεβασμό, αφαιρεί την αξιοπρέπεια. Και υποδουλώνει με τους πιο δόλιους(= πονηρούς) τρόπους.

Οι νέοι φτωχοί του σήμερα, οι οποίοι ξαφνικά μένουν χωρίς αυτό που είχαν πριν, με πρώτες την εργασία και την κατοικία, πλήττονται (= χτυπιούνται) από αυτή την «έλλειψη». Ενοχοποιημένοι (= νιώθοντας ενοχές) για την αποτυχία τους, την ίδια στιγμή που ζητούν βοήθεια από άλλους, απομονώνονται κατά περίεργο τρόπο από όλους τους κοινωνικούς δεσμούς. Η φιλανθρωπία δεν αρκεί. Επειδή δεν αλλάζει τις υπάρχουσες σχέσεις. Έστω και αν ανακουφίζει λίγο από τα βάσανα, αφήνει τον φτωχό μέσα στη φτώχεια του. Η βοήθεια δεν μπορεί όμως να είναι περιστασιακή (= ευκαιριακή, στιγμιαία). Και η υποστήριξη είναι υποχρέωση της κοινότητας. Στην οποία ζει κανείς. Όποιος έχει μείνει μέσα στην ένδεια (= φτώχεια) πρέπει να επανενταχθεί, για να ξαναβρεί την ελευθερία του.

Η υπέρτατη πράξη κοινωνικής δικαιοσύνης είναι να του προσφερθεί μια θέση εργασίας. Να θεραπεύσουμε την «ασθένεια» της στέρησης σημαίνει να αποκαταστήσουμε (=να επαναφέρουμε) τη δυνατότητα του φτωχού να προσφέρει. Υπάρχει πράγματι μια ανθρώπινη αξιοπρέπεια της προσφοράς. Πριν ακόμα από το μοίρασμα της ιδιοκτησίας, κανείς δεν μπορεί να αποκλείεται από το μοίρασμα αυτής της αξιοπρέπειας.

3) Να συνταχθεί η περίληψη του παρακάτω κειμένου
(80-100 λέξεις)

Σε πολλές χώρες της Ευρώπης, οι άνθρωποι που είναι κάτω από 50 χρόνων δε γνώρισαν τον πόλεμο στον τόπο τους. Από την ώρα που γεννήθηκαν, κάθε πρωί, όταν ξυπνάνε, είναι ειρήνη. Τους φαίνεται φυσικό να ζουν μέσα στην ειρήνη.

Για να διατηρείται η ειρήνη, είναι σπουδαίο να ξέρουμε πως η ειρήνη δεν είναι κάτι εντελώς φυσικό. Όμως, οι άνθρωποι αυτό το θυμούνται δύσκολα. Μπαίνοντας κάποιος σ' ένα κατάστημα λέει «καλημέρα», δε βροντάει την πόρτα όταν έρχεται ένας άλλος από πίσω του και όταν τον εξυπηρετήσουν, λέει «ευχαριστώ». Είναι ένας ευγενικός κύριος. Αυτή η συμπεριφορά είναι έμφυτη; Όχι. Όταν ήταν παιδί, δεν ήταν ευγενικός από φυσικού του. Τους κανόνες της ευγένειας τους έμαθε.

Με την ειρήνη συμβαίνει το ίδιο. Είναι θέμα ανατροφής. Δεν είναι πάντα εύκολο, γιατί πρέπει να σεβόμαστε τους κανόνες, να μάθουμε ν' ακολουθούμε το νόμο, να μάθουμε να μη χρησιμοποιούμε τη φυσική μας δύναμη. Οι άνθρωποι διαπιστώνουν μονάχα αργότερα πως έτσι είναι καλύτερα, γιατί, όσο έχουν ειρήνη, ζούνε πιο ευχάριστα παρά αν κάνανε πόλεμο.

Πολλοί άνθρωποι ξέρουν ότι η ειρήνη δεν αποκαθίσταται μια και καλή και για πάντα. Γι' αυτό σκέφτονται όλα όσα πρέπει να γίνουν για να στεριώσει και να μην ξαναγυρίσει ο πόλεμος. Η ειρήνη μπορεί να οικοδομείται παντού και σε κάθε στιγμή. Όταν μελετούμε την ιστορία του κόσμου, όταν συζητάμε μ' αυτούς που έχουν διαφορετικές αντιλήψεις, όταν αντιδρούμε μπροστά στις αδικίες, χτίζουμε την ειρήνη.

Στο σχολείο οι μεγάλοι μαθητές βασανίζουν τους μικρούς, τα πρωτάκια. Ένας μαθητής πηγαίνει στο διευθυντή και του ζητάει να σταματήσει αυτή την

κατάσταση: Ο μαθητής αυτός, που δεν αδιαφορεί για ό,τι γίνεται γύρω του, που αντιδρά και προσπαθεί να δώσει τέλος στα βάσανα των μικρών, δουλεύει για την ειρήνη. Ο διευθυντής βρίσκει αυτούς που δέρνουν τους μικρούς, τους τιμωρεί και τους εξηγεί γιατί τους τιμωρεί: Κι αυτός δουλεύει για την ειρήνη.

Στα σχολεία οι καθηγητές διδάσκουν την ιστορία. Προσπαθούν, μαζί με τους μαθητές, να καταλάβουν γιατί ξεσπάνε πόλεμοι. Μα και όλος ο κόσμος αναρωτιέται: Τι πρέπει να κάνουν για να μην επαναληφθεί; Έτσι οικοδομούν την ειρήνη.